

Περί ευθύνης

Κατερίνα Θεοδωράκη, Παιδοψυχίατρος – Συστημική ψυχοθεραπεύτρια

Με αφορμή το τραγικό συμβάν στα Τέμπη θα παραθέσω κάποιες σκέψεις.

Εδώ και χρόνια γινόμαστε μάρτυρες ανεπαρκούς κυβερνητικού και πολιτειακού έργου, ανεξαρτήτως του ποιού κόμμα κυβερνά.

Και λέμε: Συν-παραστεκόμαστε στα θύματα, συν- κλονιζόμαστε, συν-πάσχουμε, συν-μετέχουμε και εκεί τελειώνει η συν-εισφορά μας. Και μετά από λίγο καιρό το ξεχνάμε και μετά έρχεται ένα άλλο τραγικό γεγονός και άλλο και άλλο...Και πάλι από την αρχή... Όμως, κάποια στιγμή μπορεί να είναι ο φίλος μας, ο σύντροφος, το παιδί μας... Ανατριχιάζω και μόνο που τα σκέφτομαι.. Και εδώ μπαίνει το ερώτημα. Είμαστε ήσυχοι με τη συνείδηση μας; Ποια είναι η ευθύνη μας; Γιατί, μη μου πείτε ότι δεν είμαστε συν-υπεύθυνοι. Από τη στιγμή που ΞΕΡΟΜΕ ότι κάτι δεν λειτουργεί σωστά στον συλλογικό μας χώρο-χρόνο, αυτομάτως γινόμαστε υπεύθυνοι αν δεν κάνουμε κάτι. Θα μου πείτε μέσα από ποια συν-λογικότητα θα δράσουμε? Όλα τα ΣΥΝ τα έχουμε κάνει κενά γράμματα, κενές λέξεις (άνευ νοήματος). Όμως, το ότι δεν ξέρουμε με τι τρόπο να δράσουμε και στεκόμαστε αμήχανοι μπροστά στα γεγονότα δεν μας απαλλάσσει από τις ευθύνες μας. Πρέπει ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ. Φανταστείτε 1000 ανθρώπους να κατασκηνώνουν έξω από το Υπουργείο Μεταφορών, και κάθε μέρα αυτοί οι 1000 να εναλλάσσονται με άλλους 1000, και αυτοί να πιέζουν να μπουν τα συστήματα ασφαλείας σε λειτουργία!!! Φαίνεται αφελές ή ουτοπικό; Δεν ξέρω... Τρομάζω μπροστά στη δύναμή μας και ταυτόχρονα στη μεγάλη αδυναμία μας.

Και μου έρχεται στον νου η θυσία της Ιφιγένειας. Τι μας λέει ο μύθος; Ότι ο αρχηγός-υπεύθυνος πρέπει να θυσιάσει κάτι πολύ πολύτιμο, προσωπικό, για να ηγηθεί ενός συλλογικού έργου. Μόνο αυτό τον καθιστά υπεύθυνο απέναντι σ' αυτό για το οποίο ευθύνεται, ειδικά αν πρόκειται για το κοινωνικό σύνολο, και έτσι ξεκινά το έργο. Και τι σημαίνει αυτή η θυσία; Δέσμευση, δουλειά, κόπο, πόνος, προσπάθεια, ευσυνειδησία, κόστος αλλά και ευχαρίστηση να κάνεις καλά τη δουλειά σου. Όπου υπάρχει ευθύνη υπάρχει και κόστος αν δεν την αναλαμβάνεις.

Το επιτακτικό ερώτημα που μένει προς απάντηση είναι αν στη συγκεκριμένη τραγωδία θα υπάρξει κάθαρση ή όχι; Ή το τραύμα θα συνεχίσει να διαιωνίζεται εσαεί;